

benfactor del Santuari del Puig, observant que «n'hi ha pocs d'aquest nom» (Xl, 49.13, 46.2); però *mājrā-tā* era el nom del meu informant de Caimari, que me'l donà com arrelat allí; *Carrer d'En Mairata* és un de la vila d'Inca, i Carrer *Mairata* vaig llegir en un de Capdepera o Artà (Ll, 89, 145); Gabriel *Mayrata*, 60a. informava Mn. Alcover des de Biniali (BDLC I, 25).

4) Deu ser arabisme autòcton valencià un *Mejarada*, si bé només en tinc notícia per SSiv, (441) que el dóna com lloc aneç a Vallés de la Costera, segons el Beato Patriarca, S. XVI. No ens podem fiar d'aquesta -f-, vistes les err. tip. d'aquesta obra.

ETIM. Temps ha que em vaig adonar que és un nom d'origen aràbic. La preformativa *mā-* amb term^a -ata, i entremig altres 2 consonants (total 3), en la forma primitiva *Meserata*, no deixaven lloc a dubte (E.T.C. I, 265). Segurament és l'àr. *mīsrāt*, plural de *mīsrā* «límite entre deux territoires», l'ètimon del famós NL val. *Almisra* (Tractat d'Almisra entre Jaume I i Castella fixant la frontera entre els dos estats i nacions); d'on els noms dels pobles valencians *Camp de Mirra* i *Almiserà* (del qual s'ha citat també una forma *Almiserat*), si bé allí sembla tractar-se més aviat del dual *al-mīsrān* > *Almiserà*; veg. els detalls aràbics en aquests articles.

Notem, en efecte, que *Marata* es pot mirar com un molló entre el Vallés central de Granollers i l'alt Vallés, de Cànoves-l'Ametlla-Sentmenat-St-Feliu de Codines; i és versemblant que per allí correués durant la 2a. meitat del S. VIII la línia entre moros i cristians. En tot cas veiem almenys que el doc. de 940 fixa *Marata* com límit de *Castaniola*, el de 1002 com límit dels *Corrons* i el de 1128 com límit de *Sentmenat*.

D'altra banda, tot al volt de *Marata* (i sobretot d'allí al Sud) hi ha el conegut petit nucli dels arabismes vallesans: *Alfou*, *Rifà*, *Gallifa*, *Palau-solità*, *Sanata*. No cal dir que el *Mairata* mallorquí està en terra d'arabismes; en el terme de Selva consta com confins entre predis; i en el doc. de 1330 consta que ja estava en litigi, sens dubte per qüestió de límits, amb la gent de Lluc. *Marata* (2) potser no és arabisme directe: com a lloc de tan poca importància, poc documentat, pot ser un fillol, no llunyà, de *Marata* (1).

L'evolució fonètica és evident. *Al-mīsrāt*, amb la *f* oberta davant de l'emfàtica *š*, i de *r*, passava normalment a *e*, d'on: *l'Almeserat*, intercalant-s'hi *e* entre *s/r*; i l'*A(h)mē(s)erata* > *Merata*, prenent «la-» com a signe de femení, que reclamava una final -ata. D'altra banda també es pogué reduir a *Mairata*: la forma mallorquina, vocalitzant la *s* sonora en *ç* com en cat. ant. i mall. *broidar* 'brodar', de BRUZDAN, *eima* de 55 AESTIMA, *raima* de RAZMA.

No silenciem un parell de tempteigs erronis per paronímies casuals. Un aficionat de Granollers, Josep Cardús, pronuncià una conferència en un centre piadós local: segons sembla, escandalitzat per la declaració d'arabisme que feia aquest republicà nacionalista, negava tal «heretgia» en nom del psalm «*miserere nobis miseratus sumus*»: refutar fóra temps perdut. Semblança casual amb el NL *Macerata* italià, nom antic (ja S. XII) que ve simplement del ll. MACERARE; però això en cat. ha donat *maurar*, *maurada*, i no hi podia donar altra cosa. A l'Aude *La Maratbe* és el nom d'un mas (te. Rioux) (doc. *La Marade*, a.1771), que vindrà potser de AMARE? o de MARE o de MERUS? O bé manlleu del *Marata* vallesà que és molt més antic. En tot cas, no interessa per a l'origen del nostre: si a cas, viceversa.

MARAUÀ

Braçal i Senda de la maràya (oït a Carcaixent, 1962, xxxi, 109.3, 23, 118.9). És a la part SO. o OSO. del terme, entre els braçals de la Barquera i de la Torreta, i entre el vall de Lloret i la senda de l'Encisamero. No creguem en una «milionària» o «santa» que segons l'inf. li hauria donat nom, sinó que és aqueixa dona (que després li ho haurien dit així), la que rebé el nom de les terres que posseiria en aquella rica plana.

Deu venir de l'àrab *marāya*, forma que Dozy (II, 577b) va documentar i va explicar com una variant vulgar de l'àrab clàssic *murū'a*. El nostre *RMa.* prefereix la forma *marāya*, escrivint-ho així, tres vegades, amb el sentit de «curialitas», «mundicia» i amb la trad. catalana «ensenyament» (glossa a la p. 485), o sigui 'qualitat de l'home ben educat'; quant al clàss. *murū'a* es tradueix «cortesia», «politesse, civilité», i també «grandeur d'âme, générosité»; amb l'afegit de Beaussier que és «bonne éducation, philanthropie» i, a Tunis, espt. «obligance, bon office, grâce, faveur».

Seria, doncs, 'terra donada per un benefactor'? Però, com sigui que l'adj. *marāyá* no sols és «curialis», «ensenyat» (*RMa.*), sinó que en la variant clàssica *murū'î*, té també, segons Beaussier, l'acc. «bon: qui profite, engraisse, fortifie (orge, herbe, eau); où les bêtes engraissent vite, (pâturage gras)», crec que serà *marāya* amb aquest matis de 'terra grassa, fèrtil, engreixadora'.

Altres de la mateixa arrel. Corral de *Marau* te. Albaida (xxxii, 10.25, 17.01). Fàbrica d'algeps de *Marrau*, a l'Alcora (xxxix, 115.23).

També a Mallorca. *Can mārāy* a Muro de Mall., que deu ser cap a Son Santmartí (XLI, 23.13).

Per a *Benimarçguà*, V.l'art. *Marfà*.

D'aquí pot venir també *El Marraí*, petita pda. del secà dins el te. de Carrícola, que em citaren junt amb *El Gatell*, prop de l'anomenada *El Caliu* (xxxii, 13-